

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci navrhovatelky: **A. Z.**, zastoupená Mgr. Petrou Severovou, advokátkou se sídlem Sokolov, 5. května 163, v řízení o nejasném podání navrhovatelky ze dne 30. 5. 2017, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 5. 2017, č. j. Na 8/2017 – 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Navrhovatelce **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni navrhovatelky Mgr. Petře Severové, advokátce se sídlem Sokolov, 5. května 163, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) obdržel dne 3. 4. 2017 podání navrhovatelky datované ke dni 30. 5. 2017, označené jako „*Žádost o přezkoumání této věci: č. j. MPSV-2017/42832-71*“. V něm navrhovatelka soudu vylíčila své dlouholeté strasti týkající se snahy dosáhnout vyplacení invalidního důchodu, podávání žalob a kasačních stížností v této věci, stejně jako (problematickou) spolupráci s advokátem ustanoveným jí advokátní komorou, ale i dalšími jejími zástupci. K podání navrhovatelka připojila písemnost ředitele odboru sociálního pojištění Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 28. 2. 2017 č. j. MPSV-2017/42832-71.

[2] Krajský soud uvedenou žádost vedl pod sp. zn. Na 8/2017 jako nejasné podání. Konstatoval, že je nelze v jeho stávající podobě projednat, neboť není zřejmé, proti komu směřuje, čeho přesně se týká, jaké řízení navrhovatelka zamýšlela svým návrhem vyvolat a co jím sledovala. Nesplňuje tak požadavky § 37 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud proto podle § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením ze dne 12. 4. 2017, č. j. Na 8/2017-6 (dále jen „usnesení k doplnění“), navrhovatelku vyzval k odstranění vad jejího podání. Usnesení bylo navrhovatelce doručeno dne 19. 4. 2017. Lhůta dvou týdnů, stanovená krajským soudem pro doplnění podání, uplynula dne 3. 5. 2017. Navrhovatelka na toto usnesení odpověděla přípisem ze dne 19. 4. 2017, v němž uvedla, že na citované usnesení nedokáže sama reagovat, že pouze chtěla, aby krajský soud vyšetřil vše ohledně invalidního důchodu, kterého se domáhá.

[3] Vzhledem k tomu, že navrhovatelka vady svého podání neodstranila, nebyl krajský soud ani nadále schopen seznat, co je předmětem řízení, proti komu návrh směřuje, které věci se týká a co navrhovatelka v dané věci, v rámci možností stanovených soudním řádem správním, navrhuje. Dospěl proto k závěru, že pro vadu spočívající v nejasnosti a nesrozumitelnosti podání, která nebyla ve lhůtě stanovené krajským soudem odstraněna, není možné v řízení pokračovat, a proto podání navrhovatelky usnesením ze dne 4. 5. 2017, č. j. Na 8/2017 – 15 (dále „napadené usnesení“), odmítl.

[4] Proti napadenému usnesení podala navrhovatelka (dále „stěžovatelka“) dne 15. 5. 2017 kasační stížnost. V následném přípisu ze dne 19. 6. 2017 zdejší soud požádala o ustanovení právní zástupkyně, jmenovitě Mgr. Petry Severové, která ji již dříve zastupovala. Výrokem I. usnesení ze dne 10. 7. 2017, č. j. 3 Ads 150/2017 – 26, Nejvyšší správní soud stěžovatelce vyhověl a výroky II a III téhož usnesení ji současně vyzval k doplnění kasační stížnosti. Stěžovatelka k této výzvě jako důvod kasační stížnosti uvedla § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pod něž následně fakticky podřadila důvody spadající pod písmena a), c) a d) téhož ustanovení. Nezákonnost napadeného usnesení stěžovatelka spatřuje v porušení § 35 odst. 9 s. ř. s. Konstatovala, že na usnesení krajského soudu k doplnění svého podání reagovala přípisem ze dne 19. 4. 2017, jímž též sdělila, že sama své podání podle zákonných požadavků doplnit nedokáže. Krajskému soudu přitom mělo podle stěžovatelky být z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatelka je *„osobou zcela nemajetnou, bez jakýchkoli příjmů a v podstatě práva neznalou“*. Měl proto důsledně respektovat její právo na právní pomoc a měl jí k ochraně jejích práv ustanovit zástupce z řad advokátů, který by nejasnost podání odstranil. Jestliže soud na podání stěžovatelky reagoval pouze tak, že je odmítl, nedostal ochrany práv stěžovatelky a znemožnil jí realizaci práva upraveného v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka navrhla napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

pokračování

[6] Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s.

[7] V souladu s judikaturou zdejšího soudu stěžovatelka správně uplatnila kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení (viz rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; všechna rozhodnutí tohoto soudu dostupná na www.nssoud.cz). Pod tento důvod pak sekundárně podřadila další důvody citovaného ustanovení, což odpovídá i závěrům rozsudku tohoto soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 – 128. Konkrétně v kasační stížnosti namítla porušení § 35 odst. 9 s. ř. s., (evidentně se jedná o přepis a stěžovatelka měla na mysli odstavec 8 téhož ustanovení, který v části před středníkem zní: „*navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát;*“ Z dikce citované pasáže je tedy zřejmé, že obligatorním předpokladem pro ustanovení zástupce soudem, vedle dalších zákonných podmínek, je návrh účastníka řízení. Stěžovatelka však ani v podání ze dne 10. 5. 2017 ani v přípisu ze dne 19. 4. 2017 o jeho ustanovení, byť v té neobecnější formě, nepožádala. Namítá-li nyní, že je osobou „*v podstatě práva neznalou*“, považuje zdejší soud za potřebné zdůraznit, že stěžovatelka má s institutem ustanovení právního zástupce své zkušenosti. Odkázat lze například na řízení před Krajským soudem v Plzni vedené pod sp. zn. 16 Ad 51/2014, kde jí byla ustanovena jako zástupkyně právě advokátka Mgr. Petra Severová, která stěžovatelku následně zastupovala i v navazujícím řízení o kasační stížnosti, vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 Ads 224/2015. O této konkrétní zástupkyni se přitom stěžovatelka sama zmiňuje jak ve shora uvedeném podání ke krajskému soudu, tak v nyní projednávané kasační stížnosti. Z vyjádření samotné stěžovatelky, a vzhledem k jejím zkušenostem s řízeními ve správním soudnictví, považuje zdejší soud za prokázané, že měla alespoň obecné povědomí právě o možnosti požádat o ustanovení právního zástupce ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto zároveň znova připomíná, že žádost účastníka řízení je základním předpokladem pro postup předpokládaný citovaným ustanovením. Z uvedených skutečností je tedy zřejmé, že argumentace stěžovatelky neobstojí a její kasační námitka je proto nedůvodná.

[8] Nejvyšší správní soud v důsledku výše uvedeného zjištění kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[9] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží.

[10] Stěžovatelce byla výrokem I. usnesení zdejšího soudu č. j. 3 Ads 150/2017 – 26 ustanovena zástupkyně Mgr. Petra Severová. Tato zástupkyně zaslala Nejvyššímu správnímu soudu dne 8. 8. 2017 potvrzení o právní poradě s klientkou konané dne 7. 8. 2017, které stěžovatelka stvrdila svým podpisem. V řízení o kasační stížnosti byly provedeny dva úkony právní služby, a to zmíněná první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, a doplnění kasační stížnosti na výzvu soudu. Za ně ustanovené zástupkyni náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b)

a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 2 x 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč. K těmto úkonům se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 2 x 300 Kč, tedy 600 Kč; celkem tedy jde o částku 6 800 Kč. Náklady zastoupení stěžovatelky nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu